

[Peter Ravn.]

ledere og deres arbejdskammerater har kunnet give dem på arbejdspladsen.

Jeg tror, det står klart for alle, at denne tilfældige, usikre uddannelsesform ikke er tilstrækkelig i en tid, hvor de ikke-faglærte arbejdere ofte sættes ind på arbejdsopgaver, der er lige så kvalificerede som de faglærtes. Dette har været baggrunden for den kommission, som blev nedsat i 1957 med den opgave at undersøge, hvad der kunne gøres for uddannelsen af de ikke-faglærte arbejdere. Jeg synes, der er grund til fra denne talerstol at sige tak til denne kommission og til dens medlemmer for ydet indsats; ikke alene er der samlet et betydeligt materiale til belysning af spørgsmålet, men der foreligger også en enstemmig indstilling til løsning af problemerne. Man har søgt at finde frem til en uddannelsesform for de ikke-faglærte, der kunne være fælles for alle arbejdere af denne kategori, men samtidig så smidig, at den passede til de forskellige krav, der stilles og fremtidig vil blive stillet til arbejdskraftens effektivitet.

Ifølge sagens natur kan man kun fastlægge rammerne for undervisningen, medens udfyldningen af rammerne må overlades til arbejdsmarkedets parter. Her følger man det eksempel, som altid har været fulgt her i landet, hvad faglig uddannelse angår, at det er parterne selv, der sørger for uddannelsen efter de retningslinjer, som lovgivningen har afstukket. Tanken er den, at der branche for branche etableres en særlig undervisning, indeholdende en række trindelte kursus med et indhold og en opbygning afpasset efter forholdene i hver enkelt branche.

Det er ganske naturligt, at det spørgsmål har været rejst, om man ikke kunne give alle ikke-faglærte arbejdere en ensartet grunduddannelse. Efter de undersøgelser, kommissionen har foretaget, må det imidlertid erkendes, at feltet er så splittet, at en ensartet uddannelse ikke ville tjene noget formål. I betænkningens kapitel II har man en oversigt over 304 000 ikke-faglærte arbejderes fordeling på erhverv. Den spænder over 19 erhvervsgrupper og med så forskelligt arbejde, at en bestemt grunduddannelse ville være uden værdi. Der er så specielle områder som tekstilindustrien, lædervare-, træ- og metalindustri, kemisk

industri, sø- og landtransport o. s. v., hver for sig områder, der kræver deres særlige viden og kunnen, og hvor det må være rigtigt at overlade til organisationerne at skabe uddannelsesformen og give den det indhold, der nu engang er nødvendigt.

Det foreslås derfor i lovforslaget, at der nedsættes en række brancheråd til at forestå uddannelsen. Ved nedsættelsen af disse brancheråd sikres der også fortløbende kontakt mellem det erhvervsliv, hvis behov skal tilgodeses ved uddannelsen, og de arbejdere, hvis interesse man er afhængig af. Det vil i høj grad blive disse brancheudvalg, der skal udføre det praktiske arbejde, som skal gøres, d. v. s. finde frem til de bedste undervisningsplaner, sikre de fornødne lærerkræfter, sørge for kursusbeviser og mange, mange andre ting, herunder indhøste de erfaringer, der nu engang må og skal indhøstes, når man begynder på noget nyt og hidtil prøvet.

Der gives altså ret frie hænder med hensyn til uddannelsens opbygning og form, og mange former for uddannelse vil kunne bringes i anvendelse. Der kan blive tale om uddannelse på virksomheder, måske i tilknytning til arbejdstiden, der kan blive tale om aftenskoler, med alle de variationer det indebærer, dagkursus, ambulante kursus og kostskoleophold.

Oven over brancheudvalgene etableres et uddannelsesråd til at koordinere hele uddannelsesfeltet. Det skal være et permanent, centralt organ, bestående af repræsentanter fra arbejdere og arbejdsgivere og fra centraladministrationen. Rådet får i alt 20 medlemmer: 1 formand udnævnt af kongen, 7 arbejderrepræsentanter og 7 arbejdsgiverrepræsentanter, 1 medlem udpeget af arbejdsministeriet, 1 af handelsministeriet, 1 af undervisningsministeriet, 1 af forsvarsministeriet og 1 repræsentant fra arbejdsløshedsforsikringskursusnævnen. Rådets arbejde bliver at være kontaktpunkt mellem brancherne, men derudover også at sørge for, at uddannelsens forskellige grene tilpasses hinanden. Rådet skal derfor sørge for kontakt til folkeskolen, til ungdoms- og aftenskolen, til repræsentanter for ungdomsarbejdsløshedsloven og til forsvarrets civilundervisning, altså være et organ til løsning af en række store fælles problemer. Uddannelsesrådet må sørge for